

TIKVICA, MARAS, KLUMPP I DSO

I drugi nastup sa zahtjevnim programom

Nekada je Dubrovački simfonijski orkestar bio čest sudionik Dubrovačkih ljetnih igara pa su se na izvođačkom podiju izmjenjivali različiti solisti i dirigenti. Ovogodišnje Igre rezervirale su mu dva termina, oba održana u kolovozu. Drugi nastup Orkestra također je priređen u Kneževu dvoru i to pred zaista brojnom publikom. Koncertom je ravnao mladi njemački dirigent Johannes Klumpp, a solisti su bili pijanist Đuro Tikvica i violinist Marin Maras, obojica rođeni u Dubrovniku. Na početku večeri izvedena je Sorkočevićeva Treća simfonija u D-duru. Zaista je pohvalno da se u program uvrstio baš taj dubrovački skladatelj kako bi publika, pogotovo ona strana, doznala i zapamtila da je dubrovački glazbeni milje u to vrijeme bio ukorak s europskim glazbenim stremljenjima. No, tempo drugog stavka koji je Klumpp odabrao odudara od onog na koji smo navikli (i mi i izvođači) pa je Andante u ovoj izvedbi posve izgubio svoju eleganciju i otmjenost. Vjerojatno bi ovakva koncepcija bila opravdana da je orkestar u potpunosti ispunio sve Klumppove zahtjeve, no ovako je sve ostalo na pola puta – odstupanje od uobičajenog bez dorečenosti u novome. Pijanist Đuro Tikvica nastupio je u Beethovenovom Koncertu za klavir i

orkestar u Es-duru br.5 op.73 zvanom «Emperor». Produhovljenost njegovog tona te krasno fraziranje odlike su koje stavljamo na prvo mjesto. Možda se na samom početku osjećala određena doza rezerviranosti, ali nam je, kako je suradnja s orkestrom rasla, Tikvica priuštio trenutke pravog, smislenog i studioznog muziciranja. Riječ je o izvođaču kod kojega su tehnika, ton, emotivnost, intelekt i muzikalnost uravnotežene na takav način da je uistinu šteta što ga nemamo prilike češće slušati. U orkestralnoj pratnji posebne pohvale gudačima. Isto vrijedi i za točke nakon pauze, kad se publici predstavio i drugi solist večeri, mladi violinist Marin Maras. Maras je izveo solističku dionicu u Mozartovom Koncertu za violinu i orkestar u G-duru br.3 KV 216. Tehnička potkovanost i potpuna usredotočenost na izvedbu čini da smo Mozartovu glazbu doživjeli

u jednom dahu. Smatramo da Marasu, možda i zbog mladenačke dobi, Mozartov stil manje odgovara od stilova skladatelja čije je koncerte do sada izvodio doživljavajući velike uspjehe. Na kraju večeri čuli smo Haydnovu Simfoniju u G-duru br.88. Radi se o skladbi koja nije često na repertoaru, barem što se naših prilika tiče. Zahtjevna i osjetljiva u svojoj strukturi, u članovima orkestra i dirigentu Klumppu našla je jako dobre interprete i oduševila publiku. No, ostaju tri pitanja: zašto dva solista u istu večer? Zašto je između i gudača i puhača ostavljen toliki prostor da je klavir gotovo dodirivao publiku u prvom redu? I zašto samo tri pulta prvih violina, kad je program zahtijevao barem malo pojačanje? Ovako, omjeri u zvuku stalno su stavljali puhače u prvi plan, a gudače tjerali da se iscrpljuju do krajnjih granica za što ih još dodatno pohvaljujemo. **Sanja Dražić**

Nekada je Dubrovački simfonijski orkestar bio čest sudionik Dubrovačkih ljetnih igara